

bliffelige", thi der er jo Tingen, der veed, hvor længe det vil vare. Jeg tror nok, at Mange i alt Fald ville være enige med mig i, at mangen Eiendomsbesidder betænkter sig og betænkter sig længe paa at ombytte den Prioritet, han nu har, med en anden, der byder ham visse Fordele, for Ex., at det er faste Penge, naar Ombytningen skal koste ham et kontant Udlæg. Det er egentlig i mine Tanker det Æneste, som fornuftigvis kan forsvare Lovforslaget, saaledes som det foreligger. Vil man derimod see det fra den Side, at man betragter det som Hjælp til det trykkede Landbrug, til trykkede Eiendomsbesiddere paa Landet, saa vil jeg sige, at det er af saa forsvindende lille Betydning, at jeg egentlig ikke ret ser, hvordan man skulde kunne forsvare at anvende Pengene netop paa denne Maade. Under en Forhandling i det andet Thing, blev det med megen Styrke gjort gjældende, med Hensyn til det oprindelig foreliggende Forslag, at man skulde holde sig mere til Lovforslagets Titel end til Lovforslagets Text. Det er i Virkeligheden ogsaa min Mening, at dersom man overhovedet skal indlade sig paa Lovforslaget, hvad jeg jo vilde anse for at være forfarligt, naar Rigsdagen anser det for billigt, saa maa man ogsaa lægge Mærke til Lovforslagets Titel at lette Konverteringen af Prioritetslaan i faste Eiendomme.

Ogenbøll: Den høitærede Minister udtalte, at det havde forundret ham noget under Forhandlingen her ikke at høre, at man lagde større Vægt paa den finantstjelle Betydning af Lovforslaget, end jeg og flere Andre havde gjort. Det indrømmer, den finantstjelle Side af Lovforslaget har jeg ikke overveiet saa meget, fordi jeg troede, at naar den høitærede Finantsminister kan gaa ind paa Lovforslaget, saa er det nærmest hans Sag at overveie Statskassens Tarv i den Henseende. Men jeg vil dog tilføie, at naar den høitærede Minister mente, at naar man vilde tage Lovforslaget i dets oprindelige Skikkelse, saa vilde Tabet for Statskassen blive for stort, saa vil jeg svare dertil, at det Spørgsmaal overlader jeg til den høitærede Minister. Men det, som jeg selv har at afgjøre, er, hvad jeg vil finde rigtig, om et Lovforslag, der kommer Alle til Gode, og om hvilket der ikke kan siges Andet, end at det er et Tab for Statskassen, om det er at foretrække for et Lovforslag af det Indhold som det foreliggende, om hvilket man maa sige — jeg gjentager, hvad jeg sagde før — at den store Del af Befolkningen vil ikke kunne forstaa det og vil finde,

at det indeholder en Uretfærdighed eller i alt Fald en mindre heldig Fordeling af de Statskassensmidler, som man vil offere. Lovforslaget vil være uforstaaeligt, og jeg kan ikke nævne noget bedre Exempel end det, jeg nævnte før: En rig Bonde kan konvertere sin Gjæld og har Intet at betale, men hans Nabo, der er nødt til at gjøre en Gjæld for at holde sig ved Gaarden, skal betale Stempel og Thinglæsning. Jeg synes, det er saa indlysende, at saaledes vil det blive opfattet af det store Flertal af Befolkningen. De Grunde, der kunne tale for eller imod Lovforslaget, som det foreligger, og som efterhaanden gaa op for os, kan man ikke forlange, at Lægmand skal kunne ræsonnere sig til. Han siger blot: Hvorfor skal jeg betale, naar min Nabo ikke skal betale? Saa af den Grund er jeg enig med den høitærede Minister i, at saa kunde man lige saa godt tage det oprindelige Forslag. Erfarer den høitærede Finantsminister at kunne gaa ind paa det oprindelige Forslag, skal jeg stemme for det uden Hensyn til, hvad det koster. Jeg vil dog minde om en Ting, og det er, at nærværende Forslag gjælder kun for Tidsrummet indtil 1ste April 1889; men man maa jo dog ikke være saa sangvinst at tro, naar vi naaer den 1ste April 1889, at saa er Herligheden forbi, saa begynde vi forfra at tage Gebyr for Obligationerne; det tror jeg paa ingen Maade, saa vil det gaa som i andre Tilfælde: De Indtægter ser Statskassen aldrig mere. Det er min Overbevisning. Den høitærede Minister omtalte, at der var ingen Billighedshensyn, der talte for, at Obligationer, der vare ældre eller stammede fra ældre Eiendoms-handler end det Tidsrum, hvori Loven skulde gjælde, skulde slippe for at betale Stempel og Thinglæsningsafgift. Men jeg tror, at vil man komme ind paa saadanne enkelte Tilfælde, ville der være mange Andre, med Hensyn til hvilke man kan sige akkurat det Samme. Der ligger en stor Mængde Obligationer af ældre Dato, der aldrig ere blevne thinglæste. Og naar den høitærede Minister sagde, at naar en Mand har en Eiendom og ikke har udstedt en ny Obligation, burde han aldrig nyde Godt af Begunstigelsen, saa er jeg ikke enig derti; thi naar Lovgivningen ikke fordrer, at en Mand skal ved Kjøbet af en Eiendom udstede nye Obligationer, og det ikke er en Pligt for ham, naar Kreditor er fornøiet med den gamle Obligation, saa ser jeg ikke, der er begaaet nogenjomhelst Feil fra hans Side. Jeg tror, det er en Misforstaaelse, naar den høitærede Minister udtalte, at den Paa-gjældende burde have udstedt Obligationen